

Årsrevy for
Malermesterlauget i Bergen By

Redaksjonelt

Årets Sandpapir nr.1 er sen i år. Ikke fordi redaktøren/redaksjonskomiteen har vært late, men fordi det ble bestemt at Sandpapir skulle utkomme til det forestående Landsmøte i Bergen, og ikke som vanlig til årsfesten. Dessuten ble det selvfølgelig ingen årsfest i januar eller februar så lenge det blir større fest i mai. Ikke er det jubileum, verken for laug eller landsforbund, selv ikke Sandpapir nr. 1 kan skilte med noe jubileum i år, for det kommer på rent trass, slik at vi kan ha noe å jubilere for i fremtiden. For selv om redaktøren begynner å bli sliten, trass sin "unge" alder, og ansvaret ligger tungt på redaksjonskomiteens skuldre, hvem tør å bryte denne lange tradisjonen ?

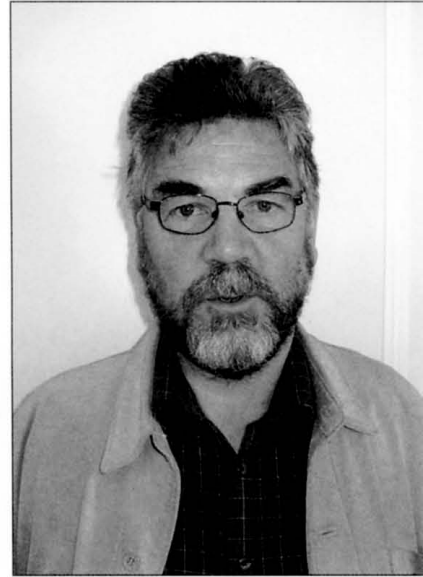
Det er forresten 84 år siden første nummer av Sandpapir nr.1.

Men noe nytt ser ut for å skje i år. Vi benytter et nytt trykkeri, og fra å ha vært et helt og holdent sort hvitt produkt, dog med noen spredte innslag i rødt eller blått, ser det nå ut for at tiden innhenter Sandpapir nr 1 også, slik at det vil bli en begynnende 4-farge trykking, i alle fall i annonsene. Vi slår jo ikke hånden av dem som gir oss mat, gjør man vel?

Men forsiden blir som den er, vi kan ikke følge store bror Maleren på det punktet. Salig Andreas Nordahl, vår kjente dekorasjonsmaler og skolelærer med mer, tegnet vår flotte forside i 1943, da gikk vi over fra forside med reklame til en mer feststemt forside med tung historisk og litterær

forankring, da salige Ludvig Holberg fikk trone stolt på forsiden, slik han ellers gjør både i bybilledet og litteraturen. Dog fikk det vel ikke særlig innvirkning på det litterære innholdet i Sandpapir nr. 1, men det får nå stå sin prøve.

Men nå er det kalt til Landsmøtedager i Bergen, forhåpentligvis i en feststemt og Fests-pillstemt by i sin fineste maiskrud, og hver især ønskes velkommen til festlige dager i Bergen.

Redaktør Magne Lønningen.

STYRET 2005

Jan Gunnar Halsøy	formann
Jan Gulbrandsen	nestformann
Rolf Heggland	kasserer
Bjørn Blindheim	sekretær
Kjetil Knudsen	styremedlem
Trond Lygre	1. varamann
Arild Aase	2. varamann

Formann
Jan Gunnar Halsøy.

Formannen har ordet

Mine damer og herrer, kolleger fra vårt langstrakte land med ledsagere, leverandører med ledsagere og til sist men ikke minst administrasjonen i MLF, det er en stor glede i anledning Landsmøtet å ha Dere blant oss her i Bergen.

Jeg og mine kolleger i bergenslauget har lenge sett frem til dette arrangementet, og lagt ned mye arbeid i å gjøre det triveligst mulig for dere disse

dagene her i Bergen, og vi håper dette har lyktes og at dere trives i vårt selskap. Malerbransjen er en allsidig og spennende bransje å jobbe i, med mange utfordringer for våre kolleger rundt om i vårt land, men med forskjellig grad av utfordringer etter hvor i landet man bor eller driver sin forretning. Organisasjonslivet her i Bergen har lange tradisjoner, og kan spores flere hundre år tilbake i tid, ja det sies faktisk at det første malerlauget i Bergen kom i virksomhet helt tilbake på slutten av 1200 tallet. Derimot sier historien at på 1300 tallet oppsto det en situasjon hvor det dukket opp sterkt organiserte utenlandske malere som faktisk klarte, gjennom sine sammenslutninger å ta knekken på de norske organisasjonene.

Først etter 1560 lykkes det lensherre Christopher Valckendorf å få opphevet disse håndverkeres organisasjoner i vårt land. Etter en turbulent tid frem til midten av 1700 tallet, forteller historien at det i Bergen fant sted et konstituerende laugsmøte den 30. august 1743. I 1866 kom det imidlertid en lov som sa at all laugsvirksomhet i vårt land skulle opphøre. Denne loven fritok også forpliktelsen til dugelighetsprøve, samt at krav til skrive- og regneferdighet ble strøket, likeså kravet til tegning og kalkulasjon. Dette førte så til at enhver person stort sett kunne tilby tjenester av alle slag, og skapte meget usunne forhold for håndverket og de faglige tradisjoner. For ordens skyld nevner jeg at vårt nåværende Laug ble stiftet i 1892 og bærer navnet Maler- og byggtapetsermestrenes forening, Bergen. Jeg skal ikke utrede historien om vår by og dens tilhørighet til malerbransjen mer enn dette, men bare stille spørsmål ved om det kan tenkes at disse hendelsene som

her er nevnt, muligens har sammenfallende trekk med vår tids utvikling i bransjen?

Byggebransjen, og dermed malerfaget har i den senere tid stått ovenfor nye og store utfordringer, ikke minst med tanke på arbeidsinnvandring fra de nye EU-landene og følgene av dette, noe som enkelte muligens mener vi tillitsvalgte til tider har gitt vel mye oppmerksomhet på bekostning av andre utfordringer som burde vært prioritert, mens andre sikkert mener det motsatte. Som kjent har alt en sammenheng, og mens arbeidsinnvandringen har blitt et stort og en kjempeutfordring for våre kolleger enkelte steder i landet, er det steder dette ikke er noe problem, eller tvert om kan være til hjelp for en del av våre kolleger.

Men det skal mer til enn en horde polakker og estlendere for å ta knekken på malerbedrifter som er tilsluttet vårt forbund. Samhørigheten blant våre forbundsmedlemmer ser ut for å være den aller beste, og så lenge det kollegiale samholdet er på plass, vil det trolig være mulig å snu trenden som nå synes negativ, til noe positivt på sikt. Mot alle odds ser det nå ut for at tilgangen på nye medlemmer er økende, og dette er positivt for våre organisasjoner. Det er imidlertid beklagelig å registrere holdningen til enkelte oppdragsgivere som velger å inngå avtaler med leverandører om direkte innkjøp av materialer til sine prosjekter, i stedet for å la de utførende i bransjen få ta del i dette, noe jeg håper samtlige medlemmer i MLF er seg bevisst den dagen disse oppdragsgiverne eventuelt tar kontakt for å få fullført uferdige prosjekter, eller utført reklamasjoner på arbeider som er utført av midlertidig importert arbeidskraft, som det kan se ut for at disse oppdragsgiverne ønsker å satse på å benytte i sine prosjekter. Like beklagelig er det å registrere at der er leverandører som i mange år har hatt en stor del av sin omsetning til våre medlemsbedrifter, som nå snur ryggen til oss, til fordel for direkte salg til oppdragsgiver. Det lar seg sikkert gjøre å leve med dette, dersom vi er oss bevisst på at tappt fortjeneste på å ikke levere materiell legges inn i prisen vi beregner oss for å utføre arbeidet. Det er nok i utgangspunktet ikke arbeidskraften fra de nye EU-landene som er problemet, men mer de som benytter seg av de muligheter som ligger i å importere billig arbeidskraft, og utnytter dette til å presse våre kolleger på pris.

Bli mange nok prosjekter utført på denne måten, hvem skal da til slutt kjøpe produktet som

blir produsert? Er det noen som tror at de "importerte" arbeiderne kommer til å kjøpe eller leie leiligheter eller for den del industrilokaler i Norge? Det vil være begrenset hvor lenge våre bedrifter kan ha alle mann i arbeid, svenner eller lærlinger, og hvor lenge våre ansatte kan ha økonomisk evne til å kjøpe produkter av bygningsmessig karakter, med en slik utvikling i bransjen.

Skal man i tillegg fratas mulighetene til en liten fortjeneste på materiellet man bruker også, vil jo dette gå ut over de økonomiske resultater totalt sett, og dermed også skatteinngangen til det offentlige.

Noen har tidligere tatt til orde for at malerbransjen må se på nye muligheter, og et eksempel som er nevnt er i større grad å opptre som hovedentreprenør, spesielt på rehabiliterings/oppussingsprosjekter for på den måten lettere ta styring over jobbene, og muligens sitte igjen med mer fortjeneste. Når vi ser hvordan en del entreprenører opptrer overfor våre kolleger i mange sammenhenger, og hvor stemoderlig vår bransje blir behandlet i mange tilfeller, er det vel på tide å rope at varsku, og se nærmere på hva vi kan gjøre i fellesskap for å møte denne nedgraderingen av vårt fag. Kanskje vi som innehar medlemskap i MLF i fellesskap burde starte et landsdekkende entreprenørselskap hvor betingelsene var at alle medeierne skulle være medlemmer i MLF og dermed tatt kampen opp med alle disse som oppfatter malerbransjen som et nødvendig onde. Får man dette til er mulighetene for at en del "useriøse" entreprenører vil få problemer med å få utført malerarbeid på sine prosjekter. Her er en utfordring til den yngre garde i bransjen, så får vi

med litt flere år "på baken" trø til med moralsk støtte, og noe livserfaring eller hva man skal kalle det, om behovet skulle være der.

I Norge har vi et rimelig godt utbygd sosialt nettverk med gode støtteordninger for arbeidsledige, enn så lenge, men med utviklingen som nå er i ferd med å innta vårt land, er det ikke sikkert disse godene vil bli like bra i fremtiden. Vi har også en brukbar pensjonsordning i vårt land, sett i forhold til det våre kolleger i de nye EU-landene kan oppnå hjemme. Derfor skal vi være oppmerksomme på at det er meget attraktivt å få seg jobb i Norge, så mange år at de kan oppnå pensjon, og dermed ta med seg denne rettigheten til sitt hjemland, hvor en minstepensjon fra Norge vil gi dem uante muligheter og økonomisk frihet. I tillegg til en rekke andre fordeler disse personene vil oppnå ved å jobbe i Norge fremfor sitt eget hjemland, vil dette i fremtiden bli en stor utfordring for våre myndigheter og politikere, som neppe er oppmerksom på hvilke muligheter regelverket gir til utlendinger som jobber i Norge for en periode på noen år. Det er ikke meningen at denne talens innhold skal skape en dyster fremtidsutsikt for malerbransjen, men tvert om vekke til live noen strategier blant oss, som kan løfte bransjen et hakk opp fra "rennesteinen" samtidig som det er håp om at politikerne i vårt land etter hvert vil bli sitt ansvar bevisst når det gjelder fri flyt av arbeidskraft, rettigheter og plikter for de som velger vårt land som arbeidssted og selvfølgelig hvilket lønnsnivå disse skal jobbe for.

Godt Landsmøte !

Jan Gunnar Halsøy

Brev til maleren

Vi kunne lese i Maleren 1/2005 under vignetten "nymalt" om en "fersk" malermester fra Søgne som var i villrede om han skal velge MAL, FMN eller andre som material- og utstyrsleverandør.

I innlegget fremkommer mange aktuelle problemstillinger og "tankespill", samt økonomiske beregninger på hvilke valg som vil være det mest lønnsomme i innlegget fra den "ferske" malermesteren. Etter regneeksempelet til vedkommende malermester å dømme, kan dette danne grunnlag for en omfattende diskusjon, både om handlested og tilhørighet til organisasjonene. Tallenes tale sier heldigvis ikke hele sannheten, selv om det er lett å la seg lure av bonusutbetalinger, andelskapital og andre finurligheter. Først kan det være på sin plass å sette fokus på konklusjonen til vedkommende malermester som har regnet ut at ved å handle i FMN vil han spare kr. 9.700,- i forhold til å handle i MAL, og lurer på om dette kan stemme? En kjapp gjennomgang av regnestykket sier oss at vedkommende har glemt noen detaljer i sin iver etter å finne negative vinklinger mot MAL-systemet.

Det kan sikkert sies mye både positivt og negativt om MAL-systemet, men man må ikke glemme at dette er vår egen butikk, og jo mer vi tilfører vår egen butikk i form av uttak av varer, jo bedre betingelser vil vi som eiere få, både når det gjelder priser på produkter og bonusutbetalinger, og i tillegg har det til nå også foregått en rekke faglige og sosiale tilstillinger i MAL's regi, noe som er sterkt subsidiert og som ikke forekommer i den grad hos andre leverandører, men som til nå har vært meget attraktivt og mye benyttet av andelseierne.

Det vil være direkte feil å blande inn utgifter til lokalt laug og MLF i varekostnadene hos MAL, samt det faktum at fratrekk fra bonusutbetalingen på kr. 10.000,- like fullt tilhører den "ferske" malermesteren fra Søgne, og ikke MAL slik det kan oppfattes i artikkelen. Det må allikevel understrekes at prisforskjellen på varekjøp mellom MAL og FMN ikke er tilfredsstillende.

Det at enkelte leverandører som til og med har fått den unike muligheten til salg og markedsføring av sine produkter gjennom MAL-systemet, velger å gå "bakveien" og tilbyr sine varer til MAL-kundene og sannsynligvis til andre i bransjen, rimeligere enn MAL har anledning til å

gjøre, sier faktisk mer om holdningen til de aktuelle leverandørene enn om MAL-systemet.

MAL er riktignok inne i en omstillingsfase, og mange har en mening om fremtidig strategi for MAL. Klavenes-komiteen har sagt sitt om hvordan de mener MAL skal organiseres i fremtiden, og når dette leses har også andelseierne trolig sagt sitt om forslaget fra komiteen. Heldigvis er medlemskapet eller retttere sagt eierskapet i MAL knyttet til medlemskapet i MLF, og dermed har vi som har medlemskap i denne organisasjonen mange andre fordeler vi kan ta med oss på ferden, som "utenforstående" ikke kan skilte med. Derfor er det også viktig i fremtiden, uansett driftsform Mal får, å være medeier og dermed ha medbestemmelsesrett. Det må likevel nevnes at hele bransjen nå er inne i en brytningstid med nye EU-land og påfølgende arbeidsinnvandring fra noen av disse, som har fått og som vil få konsekvenser for vår bransje. Dette vil trolig resultere i at man som bedriftsleder blir tvunget til å se med kritiske øyne på den økonomiske siden, og være mer bevisst både når det gjelder kostnader på innkjøp av materiell og kostnader tilknyttet medlemskapet i våre organisasjoner, slik den "ferske" malermesteren fra Søgne har satt på dagsorden.

Innledningsvis ble det antydnet at det blir feil å

blande sammen utgiftene til lokalt laug og MLF med kostnadene til varekjøp i MAL, og dette står vi fast på, men vi må likevel se at sammenhengen mellom MLF og MAL som en viktig faktor for vår virksomhet.

Mens vi har muligheter for en indirekte inntjening av kostnadene til laug og MLF ved å benytte oss av medlemsfordelene, skal utgiftene til materiell enten det handles hos Mal eller andre steder, belastes kundene direkte. Totalt sett ved å inneha medlemskap i lokalt laug og MLF, samt være medeier i MAL, så er man med i fellesskapet og har muligheter til å påvirke markedet og organisasjonene som skal ivareta våre interesser utad, både når det gjelder tarifforhandlinger og priser på materiell. Derfor er det viktig å ha med alle som har forutsetningene på plass, og dermed kunne fremstå som den seriøse delen av bransjen i fortsettelsen. Det er ikke dermed sagt at MLF ikke kan medvirke til enda bedre betingelser enn det vi ser i dag, noe vi er overbevist om vil skje, og da er det viktig at alle henger med, for jo flere vi er jo sterkere blir vi, og bedre betingelser kan vi få.

Det nærmer seg tid for Generalforsamling i MLF, og den er det viktig for oss medlemmer å være tilstede på, dersom det er saker vi vil ha behandlet, eller noe vi vil ha endret på. Vi kjenner til at det er mange som har meninger om vår organisasjon, både positive og negative, og om driften av denne, og som ser på utgiftene til medlemskap kun som en utgiftspost i regnskapet, og dermed overser mulighetene som ligger der og som skal være vår styrke i markedet. Forutsetningene er at man benytter seg av organisasjonen, at man ser hvordan den fungerer. Her kan det nok være på sin plass å gi en oversikt over medlemsfordelene i MLF i denne sammenheng.

1. Juridisk førstehjelp
2. Garantiordninger for forbrukere (garantibeløp max kr. 150.000,-)
3. Garantiordning i kontraktsforhold
4. Rimelig yrkesskadeforsikring
5. En rekke andre forsikringsordninger
6. Rabatt på kjøp av vare- og personbiler 11%
7. Rabatt på drivstoff
8. Rabatt på dekk, felger og bilbatterier
9. Rabatt på mobiltelefoni og fasttelefoni
10. Rabatt på telefoner og trådløse produkter
11. Rabatt på datautstyr
12. Purre- og inkassoavtale
13. Rabatt på kredittopplysninger
14. Avtale om purring/inkasso

Medlemsfordelene er hele tiden under utvikling og nye kommer stadig til, men samtidig vet vi at enkelte medlemsbedrifter og utenforstående konkurrenter benytter medlemsfordelene i MLF til å forhandle om enda bedre betingelser på enkelte områder, noe som er illojalt i forhold til vår organisasjon.

Her er det viktig å se på helheten og på behovet til den enkelte medlemsbedrift og vurdere ut i fra dette om medlemsfordelene er gode nok. Gi signaler til MLF dersom du har bedre betingelser andre steder, så alle kan nyte godt av det. Det må ut fra dette ikke være tvil hos noen av våre medlemmer, ny, gammel eller fremtidig medlem, om at det å være med i fellesskapet, både i det lokale laug, i MLF og MAL, på sikt vil gi oss de beste betingelser, så får "de andre" heller handle i FMN, og dermed skape omsetningsøkning i MAL, som igjen vil gi uttelling til oss som andelseiere på sikt. Ser vi imidlertid på den moderate tilstrømming av nye medlemmer til vår organisasjon, og på det faktum at flere og flere meget aktive medlemsbedrifter ser på kostnadene med medlemskapet som en belastning, er det muligens "dags" for en gjennomgang av organisasjonen MLF på lik linje som det har vært gjort med MAL, og se på hva vi vil ha, og hvordan vi vil at den skal fungere i fortsettelsen.

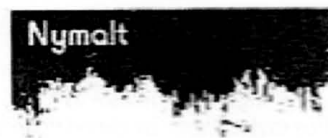
Kan det tenkes at medlemsfordelene ikke er så viktige, eller er tilknyttingen til andre organisasjoner oppover i systemet for kostnadskrevene i forhold til hva vi får igjen? Kommer det ikke innspill fra medlemmene, vil selvfølgelig styret og administrasjonen resonnerer som så at alt er i sin beste ordening.

Så kjære kolleger i MLF, over det ganske land, støtt opp om MLF ved å stille på Generalforsamlingen og kom med det Du måtte ha på hjertet.

Velkommen til Landsmøte i Bergen 05-08 mai 2005.

Jan Gunnar Halsøy
Formann

Maler- og Byggtapetsermestrenes Forening i Bergen

Den Gylne Stige

Foreningens hederstegn Den gylne stige har en flott symbolikk, i det man stiger i gradene etter hvert som man utvikler seg i sitt fag og sin stand.

Våre statutter sier at vi bestiger det første trinn når vi velger læretid i malerfaget. Med avlagt og bestått svenneprøve har den nybakte malersvenn besteget det andre trinn. Hva er da mer naturlig enn at man bestiger det tredje trinn når man har valgt å bli mester i sitt fag? Etter det kan man selv aktivt bestige det fjerde trinn ved å engasjere seg i sitt fag og sin stand, delta i de styrende organer og arbeide for malerfagets fremgang innenfor vårt laug.

Under årets malerfest fant man anledning, og tiden inne, til å hedre den avgåtte formann Einar Stien, som sto på det fjerde trinn, og nå som nyslått Ridder av Den gylne stige hadde besteget vår stiges femte trinn, og trådte inn blant laugets hedersmenn.

Sandpapir nr.1 gratulerer.

Einar Stien, formann 2000-2002, ble tildelt Den Gylne Stige 2004.

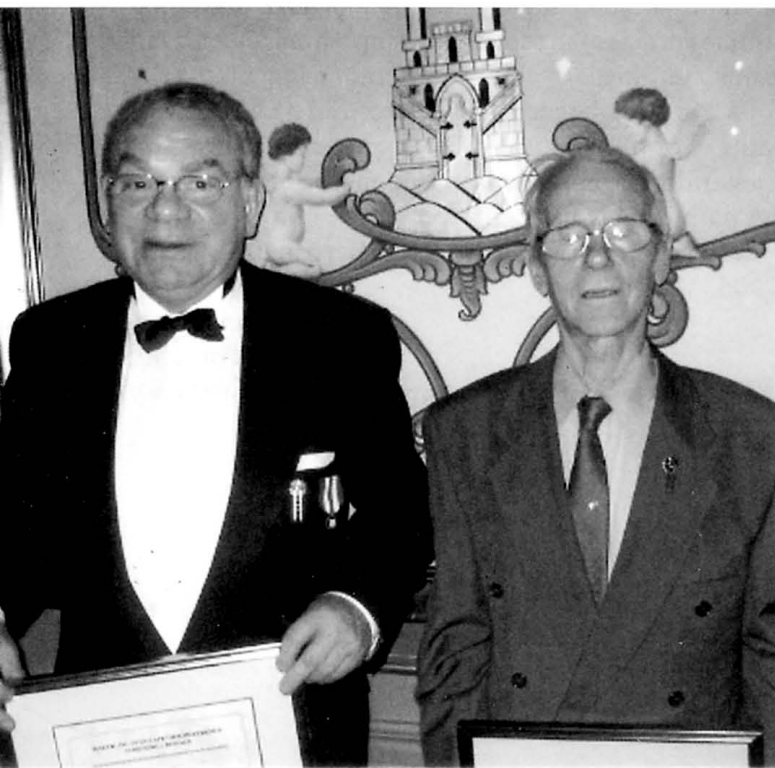
Æresmedlemmer

Det er ikke så ofte det skjer, men noen ganger er det på sin plass, å hedre den som hedres bør. Under årets malerfest fant man tiden moden for å hedre to av våre fremste i faget. Og det er selvfølgelig ikke en hvilken som helst heder, men selveste hederstittelen Æresmedlem i Maler- og

byggtapetsermestrenes forening i Bergen.

Ingen av dem trenger særlig nærmere presentasjon, og vi tar det etter alder. Trygve Johannessen som var formann på midten av syttitallet var på samme tid styremedlem i vårt Landsforbund. Han var en av dem som la godt grunnlag for sin alderdom, og gav seg som aktiv malermester allerede som 60 åring. Etter det syntes han at nok fikk være nok, og mente at noen aktive år under varmere himmelstrøk også kunne være av det gode slaget. Golf i Spania var ikke å forakte, men norsk jul og påfølgende deltagelse på årsfesten er heller ikke av veien. Foreningens hederstegn Den gylne stige fikk han allerede da han var aktiv i faget.

Ole Paulsen trenger selvfølgelig heller ingen presentasjon, men var den som overtok og etterfulgte Trygve både i formansstolen i lauget og som styremedlem i Landsforbundet, hvor han ellers avsluttet sin tjeneste der som formann. Men siden han ennå har noen år før han runder de 60, er det vel for mye forlangt at han skal forlate landet og nyte

Æresmedlemmer 2004 Trygve Johannessen (t.h) formann 1977-1978 og Ole Paulsen formann 1979-1982.

sitt otium allerede nå. Til det har han det for travelt med sin malerforretning, ikke bare på byggsiden, men enda mer i industri og off-shore, hvor organisasjonene også tar av hans tid. Også Ole har, selvfølgelig, mottatt Den gylne stige, men nå er de ikke bare hedersmenn i vår forening, men også Æresmedlemmer, noe som henger meget høyt i vårt laug.

Sandpapir nr.1 gratulerer.

Hedersmenn på ett brett:

*Egil Knudsen (1986-1987). Ole Paulsen (1979-1982)
Einar Stien (2000-2002), Trygve Johannesen (1977-1979)
Magne Lønningen (1988-1990).*

Da den matglade Bergensbispen Neumann besøkte Gaular

Biskop Jacob Neumann er kjent for sine omfattende visitasmeldinger. De handler ikke bare om kirkelige forhold, men skildrer også jordbruket, folkelynnet og endatil hvordan folk såg ut i de ulike deler av bispedømmet. Den samme biskop Neumann var dessuten svært glad i mat og jordbær med fløte var livretten.

I forbindelse med en visitas i Sogn og Fjordane sommeren 1846 kom han til Osen prestegård der han etter planen skulle overnatte en natt sammen med sitt følge og syv andre prester. Dagen etter skulle ferden gå videre til Førde. Men da Neumann våknet neste morgen mente han at det var blitt så mye kaldere i været at biskopen fryktet for at han skulle bli syk. Dermed ble han værende på prestegården en hel uke. Soknepresten, Jens Rennord, var død i januar samme året, og presteenken fikk nå hendene fulle med å sørge for maten til Biskop Neumann og følge. En av døtrene på prestegården observerte nøye det som foregikk i prestegården disse dagene og skildret senere det som senere det som nesten må kalles et famøst opphold. Her er noe av det som ble fortalt: "Biskopen hadde sin Tjener med og denne hjalp til ved Opvartningen om Morgen. Han bragte bispen den reglementerede Æggedosis med fint Hvedebrød dertil, paa Sengen. Tjeneren hjalp til, eller gav Raad om, hvordan Æggedosisen akkurat var passelig vispet, og det rette Quantum af Sukker og cognac. Til frokost fikk bispen Caffé, med Smør og Brød, alskens koldt samt sylte-
toier..... da nu Moder kun havde været forbe-

redt paa bare en festmiddag blev det et stort Problem aa skaffe en standsmessig Mad tilveie for en heel Uge, fordi Kreaturene jo var paa Stølen og dertil kom at Hø-Onnen optog al Tjenerhjelp. Hun havde nok en vanskelig tid. Lykkeligvis havde vi let for at faa Lax, men det gikk jo ikke an at komme for ofte med den. Imidlertid- det gikk da ganske bra til den sidste Aften. Da kneb det med Forraadet. Moder havde da intet andet at byde frem end Fløielsgrød og Pandekager med Syltetøi. Det var med mange Undskyldninger hun bød ham til Borsds, - det var nok bare Grød i aften! Hun nevnte af Beskedenhet ikke Pandekagerne. Men biskopen tog godt for sig. Grøt, sagde han, var jo en nationalret Alle burde kjende. Men nu er den saakaldte Nationalgrød af grovt Havremel, saa da Bispen veirede at det var ægte Fløielsgrød, blev han meget animert og sagde, at denne, med Bringebærsaft som Suul var en af hans kjæreste Livretter. Og dette var svært godt for moder at høre. Tallerkenen blev nu imidlertid byttet og Pandekagerne satt ind. De var lagt paa hinanden, saa de utgjorde en hel Kage. Da rettet Biskopen paa sine briller og spørger hva dette er? Aa det er bare Pandekager, svarte Moder. Men så ble hun bekymret, da hans Høiverdighet nu syntes vred, fordi hun ikke hadde fortalt dette i Forveien. For da vilde han ikke have spist to fulde Talerkener med grøt! Nu har jeg Valget af at spise mer end jeg kan fordøie, eller se min bedste Livrett gaa mig forbi. Men Neumann var ikke kleinere end at Pandekagerne gikk ned."

Øyvind har takket av.....

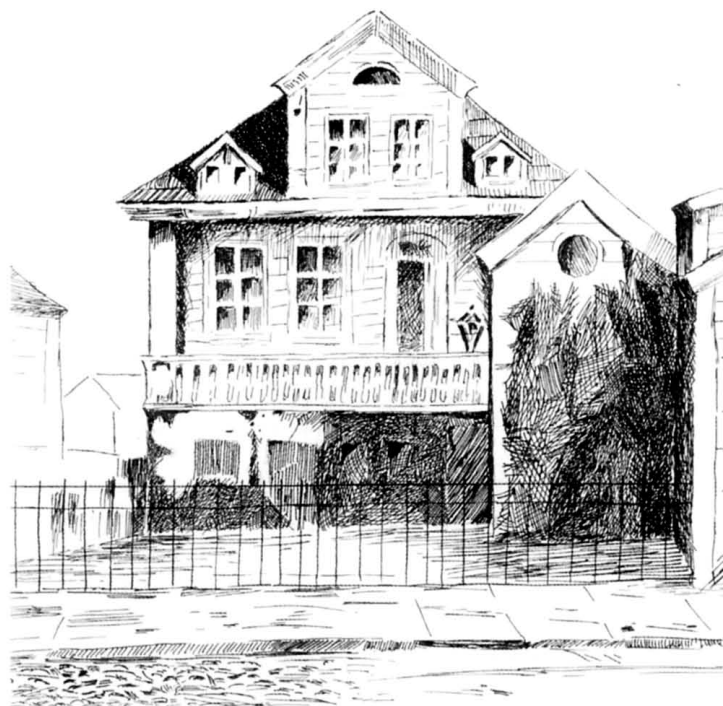
....og vi benytter anledningen til å takke Øyvind Legreid for hans lange tjeneste som lærer for alle byens unge malerspirer gjennom mange år.

Omtrent samtidig med at Bergen Yrresskole ble slått sammen med Krohnsminde v.g til den nye gigantskolen Årstad videregående skole, fant Øyvind tiden moden til å vie pensjonistlivet full tid. Det skulle bli omtrent 25 år i posten som lærer på malerlinjen, hvem er det av de mange unge og eldre malere i byen som ikke kjenner Øyvind? Sikkert ikke mange. Han var jo også svært skikket til denne oppgaven med sin faglige dyktighet og sin særs fine og hyggelige vesen, noe de fleste helt sikkert skriver under på.

Men det var ikke gitt at det var i malerfaget han skulle få sitt virke, for interessene var mange og han begynte, etter den tids ånd, relativt sent i lære. Men hvorom alle ting var, så fikk han i alle fall læreplass hos malermester C. Zachariassen & Søn i 1955, og var dermed samtidig med Jan Henrik Z., sønn i firmaet, men han er kanskje mest kjent som populær mann i Jotun gjennom 30 år.

Øyvind hadde en særs aktiv læretid, for ikke bare gjennomførte han den obligatoriske lærlingeskolen, som den gang var kveldsskole, han fikk også tid til 3 år på Kunsthåndverksskolen, i klasse for reklametegning, også dette kveldsundervisning. Dette var årene 1957-58 og 59.

Men siden Øyvind led litt av utferdstrang ble

Øyvind Legreid Bergen Kunsthåndverksskole 1958-59. Tusjtegning.

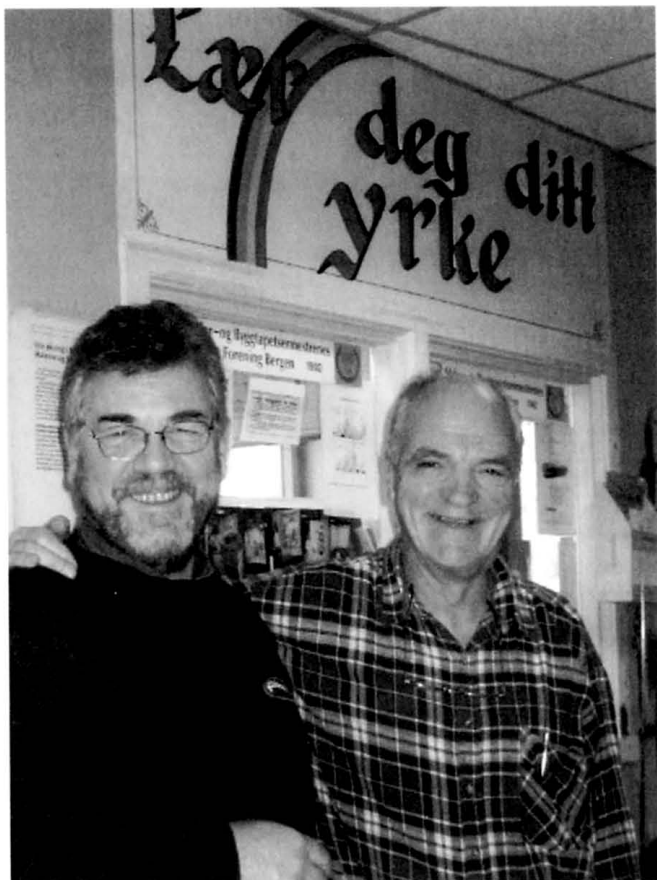
det til at han reiste ut i 1961 til Brooklyn, USA, og fikk arbeid hos en malermester der. Tilfeldighetene, om man kan si det slik, gjorde at det ble

I Øyvinds siste klasse var det flest jenter, han fikk et trivelig avslutningsår. Her med Viviann og Johanne.

Øyvind og Siri.

Kolleger i 7 år, men nå takker Øyvind for seg og Magne overtar VK1 klassen.

med det ene året "over there", for da ville president Kennedy sende unge Øyvind til Vietnam, men Øyvind er ingen kriger, og verneplikten hadde han gjort hjemme i Norge, så derfor reiste han heller hjem igjen. Men overgangen tilbake til gamlelandet ble kanskje ikke så stor likevel. Fra arbeid hos den tyskjødiske malermester Tanzinger i Brooklyn hvor han bl.a arbeidet på Pan-Am sitt store forretningsbygg i New York, ble det arbeid hos Bergens store malermester Nils Paulsen, og etter forholdene de store byggeprosjektene også her i byen.

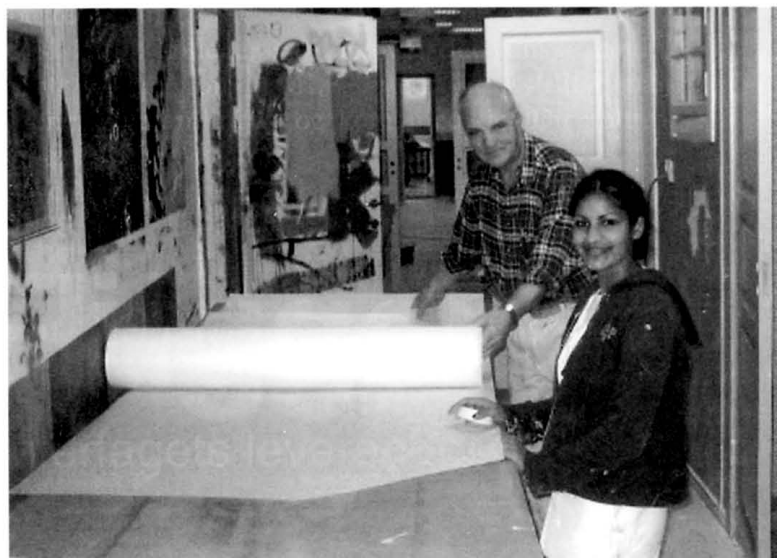
Vel tilbake i Bergen ble det mesterbrev i 1963 og i 1965 etablerte han sin egen malerbedrift sammen med kollegaen Arvid Stubbsve. Etter et lite mellomspill som maler i Bergen kommune rundt 1980, ble det en ledig stilling på Bergen Yrkesskole, etter Finn Gjerstad. Da var Øyvind en soleklar kandidat til den stillingen. De første årene var malerklassen lokalisert til Yrkesskolens relativt nye verkstedsbygg, men på grunn av plassmangel for skolen, ble malerklassen etter hvert overført til Lærlingeskolen på Damsgård hvor Øyvind avsluttet sin karriere i skolen. Like før århundreskiftet ble Lærlingeskolen nedlagt og malerklassen tilbakeført til Bergen Yrkesskole, nå

Øyvind Legreid Bergen Kunsthåndverksskole 1958-59. Blyanttegning.

sto neste steg for tur, klassen skulle tilbake fra Damsgård til Yrkesskolen, nå Årtsad vg skole, sitt verkstedsbygg. For Øyvind var på mange måter ringen sluttet, han avsluttet på Damsgård etter 23 år i skoleverket. Dermed har han plassert seg i klasse med to andre kjente malerlærere, Andreas

Forts. neste side

Øyvind og Rina.

Forts. fra forrige side

Historiske elever, siste malerklasse på Damsgård.
 Fra v.: Rina Austegaard, Øystein Mathisen, Øyvind Legreid,
 Vivan Elvagjeng, Siri Nornes.
 Sittende: Tom Axland, Christer Bahus, Tove Iren Strømmen.
 Foran Johanne Karlsen.

Nordahl og Finn Gjerstad som hver hadde ca 25 år i skolen, på hver sin side av 2. verdenskrig (med noen kortere mellomspill rundt 1945-50) Så stabile forhold har det vært på malerlinjen ved Bergen Yrkeskole. Men tro ikke at Øyvind blir sittende med hendene i fanget fordi om han har begitt seg pensjonisttilværelsen i vold. Han har mange hobbyer som er med på å holde ham ung og i vigør. Hør bare: Treskjæring, sangforening, trimgruppe, aktivt vennelag, småviltjakt, hytte på fjellet og hus og hage på Søreide. Øyvind har vel opplevd det samme som andre pensjonister, han har aldri hatt det så travel som nå. Men kolleger, så vel gamle som nye, med Sandpapir nr.1 i spissen, ønsker Øyvind mange aktive år, som pensjonist, tross alt.

red.

Bilder fra elever maler VK I 2004-05

Et forargelsens hus... eller?

Det er ikke akkurat noe standard malerarbeid på dette huset i Vaskerelven. Huseier og kommune deler ikke heller syn på hva som er pent, stygt eller passende på et 150år gammelt Bergenshus godt synlig i bybildet. Og kommunenes representant mener at skjønnhetsparagrafen i plan og bygningsloven helt klart kan komme til anvendelse her. Huseier på sin side vil ha det sånn, og er villig til å prøve en eventuell sak for menneskerettsdomstolen i Strasbourg, hvis han møter motbør for sitt, eller skal vi si sine, valg av farger.

Huset ble malt i løpet av en helg av fem Grafittikunstnere fra Oslo, og "malermestrene" som kalte seg DNG, som skulle bety noe sånt som Doing No Good. Så langt har det stått slik i snart ett år, til noens begeistring og andres forargelse. Godt synlig er det i hvert fall.

Flügger
malerfagets leverandør

Mesterfarge

**Malermestrenes
Andelslag - MAL**

Tarkett

FASADEMALINGER OG IMPREGNERING

Sika's Silikat- Siloxan- og Akrylprodukter for riktig beskyttelse av utvendige konstruksjoner av betong, mur og puss

GULVMALINGER OG BELEGG

Sika er en av Europas ledende produsenter av epoksy- og polyuretanprodukter for alle typer industrigulv, lagergulv, terrasser o.s.v.

LØSNINGEN FOR FUKTIGE GULV

Ved å benytte vår anerkjente fuktsperre Sika-EpoCem® på fuktige eller nystøpte betonggulv kan maling, belegg, tepper, parkett o.s.v. legges allerede etter få dager

FUGEMASSER

Sikaflex®, Sikacryl® og Sikasil® for all utvendig og innvendig fuging og tetting

SIKAQUICK® REPARASJONSMØRTEL

Mørtelen for malermesteren.

SikaQuick systemet muliggjør betong-reparasjon, grunning og 2 strøk maling på samme dag.

Besøk oss på internett

Her vil du finne brosjyrer og annen nyttig informasjon.

Kontakt oss gjerne for konkrete forslag og pristilbud:

Hovedkontor tlf.: 67 06 79 00

Avd. Bergen tlf.: 55 39 91 40

ÅSANE AUTO – DIN BILSAMARBEIDSPARTNER

Et uslåelig produkt som dekker alle dine transportbehov

Åsane Auto er offisiell leverandør av Citroën til Maler- og Byggtapetsermestrenes Forening i Bergen.

Bli kjent med Bergens mest solgte varebiler gjennom flere år.

CITROËN BERLINGO

Kan spesialinnredes og tilpasses nettopp ditt yrke. Den skiller seg ut fra konkurrentene på flere måter: størst lastevolum, lengre akselavstand og sterke motorer.

CITROËN JUMPY

En kompakt og praktisk varebil med 4 eller 5 m³ lasterom. Motorene representerer det ypperste innen avansert motorteknologi. Lave servicekostnader, standard med skyvedør på høyre side. Leveres standard som 3-seter.

Alle Citroën-modellene har galvanisert karosseri.

Litleåsvn. 65 – 5132 Nyborg – Tlf. 55 39 30 30

ÅSANE
AUTO AS

DU KAN STOLE PÅ ÅSANE AUTO

Når farge- og glansholdbarhet er viktigst for dine kunder

Demidekk Optimal er en ny kombinasjon av alkydolje og akryl som gir en unik AMA-teknologi (alkydmodifisert akryl). Dette betyr at vi har utnyttet en helt ny generasjon av bindemidler og oppnår dermed å holde fargen like klar og glansen like høy som da huset var nymalt. Dette gjør at kunden din kan være stolt av huset sitt - år etter år. Produktets egenskaper er nøye testet og verifisert ved Norsk Byggteknisk Institutt.

DEMIDEKK OPTIMAL - ALLTID NYMALT

DERFOR DEMIDEKK OPTIMAL:

- Unik fargeholdbarhet
- Lange vedlikeholdsintervaller
- Tørker raskt
- Beskytter som en oljemaling

Testet på en av Nord-Europas største test-stasjoner

Nyhet!

DEMIDEKK OPTIMAL
VINDUSMALING

Utsikter for i morgen:
Tilskyende fra vest. Regn og regnbyger.
Stiv kuling. Mot kvelden økende.

Tidligere måtte du velge mellom vann- eller oljebasert maling. Den ene var god mot regn og fuktighet, den andre ga best beskyttelse mot sol. Tinova VX fra Nordsjö kombinerer det beste fra begge. Den beskytter treverk bedre enn noen annen trebeskyttelse. I tillegg kan du vente opptil 12 år før du må male neste gang – uansett vær!

Vi ønsker lykke til med MLF-landsmøtet i Bergen!

Nordsjö Tinova VX - opptil 12 år til neste gang - uansett vær

www.nordsjo.no

Sats på lærlinger idag

– Hvis bedriften din skal leve også i fremtiden

Kvalifiserte fagarbeidere er en forutsetning for at næringslivet skal kunne møte utfordringene i fremtiden. Derfor må bedriftene satse på systematisk fagopplæring nå. Rekruttering er viktig for å sikre neste generasjon maler- og byggtaptsere.

- Malereyrket
– variasjon og ansvar
- Utfordrende
og framtidsrettet

Maler- og Byggtapetserermestrenes Opplæringskontor
Trond-Harald Alvær, daglig leder
Telefon 55 20 78 30 – Telefaks 55 20 02 26 – Mobil 930 15 839
E-post: trond-harald.alvaer@maler-byggtapet.no

Sats på fremtiden

Maler- og Byggtapetsermestrenes Forening i Bergen

Våre medlemmer til Deres tjeneste:

GARANTIFORNING
FOR
PRIVATE KUNDER

Andersen Eilif Malermester AS 55 95 15 70 Ellerhusens v. 2 Faks 55 95 16 30 5035 Bergen Eilif Andersen Mobil 934 63 070 Einar Helgesen Mobil 934 63 071	Heggland F. Malermester AS 56 30 73 64 Vågshaugen 7 Faks 56 30 15 26 5200 Os Frode Heggland Mobil 913 54 548 Heggland, R. Malerfirma AS 56 30 11 03 Idrettsvegen 12 Faks 56 30 11 76 5200 Os Rolf Heggland Mobil 911 74 374	Midtbø, R. Malerforretning 56 30 19 18 Midtbøveien 51 Faks 56 57 69 42 5200 Os Mobil 957 31 800
Angeltveit, Sveinung Tlf./faks 56 33 42 86 Angeltveit Mobil 920 27 453 5363 Ågotnes	Hjelle Alf & Sønn AS 56 30 17 05 Malermester Faks 56 30 04 53 Butikk Os, 5200 Os Mobil 915 46 880 Butikk Eikelandsosen Tlf. 56 58 15 25	Nesttun, Ole Pål, Malerfirma AS 55 13 02 01 Nesttunveien 98 Faks 55 13 22 95 5221 Nesttun Mobil 934 05 330
Bergen Fasade Gruppe AS 55 34 34 04 Damsgårdsgaten 228 Faks 55 34 58 35 5163 Laksevåg Jan Gunnar Halsøy Mobil 924 87 601	Holmaas, Lars Malerforretning AS 55 51 70 70 Øvre Fyllingsvei 81 B Faks 55 51 70 75 5162 Laksevåg Lars Holmaas Mobil 930 15 800 Tore Knudsen Mobil 930 15 801 Ove Holmaas Mobil 930 15 802	Nilsen, K. Malerfirma AS 55 29 87 05 Søndre Skogvei 33 Faks 55 20 18 50 5055 Bergen Mobil 982 66 600
Bergen Gulvleggerservice AS 55 34 44 10 Damsgårdsgaten 228 Faks 55 34 64 20 5163 Laksevåg Mobil 930 80 560	Instebø & Torgersen Malerfirma AS 55 13 65 60 Postboks 108 Kristianborg Faks 55 13 65 61 5822 Bergen Mobil 913 22 026	Norheimsund Fargehandel 56 55 17 33 5600 Norheimsund Faks 56 55 21 46 Ove Aksnes Mobil 950 66 796
Bjarnoll, Morten, Malermester 56 33 35 37 Nese Faks 56 33 35 71 5357 Fjell Mobil 971 58 893	Johannessen Per Malermester AS 55 32 82 35 Vestre Murallm. 11-13 Faks 55 32 82 36 5011 Bergen Lygre Mobil 920 46 388 Natås Mobil 920 63 909 Haugland Mobil 926 40 616	Paulsen O. & Co AS 55 59 92 60 Postboks 6006 Postterminalen Faks 55 59 13 40 5892 Bergen Mobil 911 58 800
Blekenberg Thorolf Malerforretning AS 55 34 62 60 Øvre Fyllingsvei 81 A Faks 55 34 62 67 5162 Laksevåg Mobil 920 54 805	Knudsen Egil AS 55 50 95 50 Sildaberget 14 Faks 55 50 95 51 5171 Lødderfjord Egill Knudsen Mobil 901 13 058 Kjetil Knudsen Mobil 906 63 905	Røed, Malermester AS 55 50 95 59 Lyderhornsveien 295 Faks 55 50 95 58 5171 Lødderfjord Mobil 932 83 937
Blindheim Brødrene, Malerfirma AS 55 51 09 82 Godvikveien 42 C Faks 55 51 09 83 5179 Godvik Mobil 932 80 215	Laksevåg Malerforretning AS 55 34 66 68 Damsgårdsgaten 228 Faks 55 34 64 20 5163 Laksevåg Einar Stien Mobil 930 63 340	Strand, Dagfinn, Malermester AS 55 28 14 02 Storetveitveien 94 Faks 55 91 60 75 5067 Bergen Mobil 915 11 836
Eliassen, Kenneth 56 14 80 94 Byggtapetserer AS Faks 56 14 82 68 Stølsvikv. 7 Mobil 906 34 528 5304 Hetlevik	Lønningen & Nilsen 56 32 00 90 Malerfirma AS Faks 56 32 09 63 Bildøybakken 5353 Straume Inge Fjæreide Mobil 917 26 059	Strønen, Arne AS 56 30 80 81 Kontor – 5217 Hagavik 56 30 11 80 Butikk – 5200 Os Lars Bjørkhaug Mobil 920 44 658
Espetvedt & Graawe Malermester AS 55 52 09 71 Søvikneset 17 Faks 55 52 09 72 5251 Søreidgrend Mobil 476 00 136	Meusburger Malermester AS 53 64 32 09 Eitrheimsveien 126 Faks 53 64 27 17 5750 Odda Mobil 959 28 787	Størdal, Rune 56 30 99 15 Hegglandsdalen Faks 56 30 61 74 5200 Os Mobil 915 81 932
Fargehjørnet AS 55 59 92 60 Postboks 6006 Postterminalen Faks 55 59 13 40 5892 Bergen O. Paulsen Mobil 911 58 800		Sørensen & Gulbrandsen AS 55 29 45 22 Nedre Smøråsveien 15 Faks 55 13 15 75 5238 Rådal Mobil 977 11 271
		Aase, Arild Malermester 55 99 14 35 Gullstøtbotn 18 Faks 55 22 08 82 5152 Bønes Mobil 930 63 239

Målekontor – Opplæringskontor – Sekretariat

Elsters gate 3, 5059 Bergen, Tlf: 55 20 78 30 – Faks: 55 20 02 26

E-post: firmapost@maler-byggtapet.no

www.mestergruppen.as

Historie

Våre ærede lesere av Sandpapir nr.1 vet at redaktøren har en aldri så liten hang til historie. Dette lille innlegget har nettopp med historie å gjøre. Vår samling av Sandpapir nr.1, sirlig innbundet i to store bind, pluss noen nummer som venter på innbinding, har dessverre noen hull. Ikke mange, men det mangler noen nummer av dette ærverdige tidsskrift. I "gamle dager" hadde kollega Egil A. Henriksen, som nå er i sitt 93. år, mye godt arbeid på Hansa, den gang virksomheten lå på Kalfaret. I dag er det ikke mye Hansavirksomhet i det området, men arbeid like fullt. En dag kom en atskillig yngre kollega, Kenneth Nilsen, som faktisk en gang var lærling hos Egil A., stolt og for-

talte at han hadde funnet 3 eksemplarer av Sandpapir nr.1, årgangene 1967, -68 og -69. Stor ble redaktørens glede da det viste seg at årgang 1968 og 69 manglet i vår samling, men altså ikke nå lenger. Hvorfor akkurat disse årgangene var å finne på Hansa er ikke godt å si, men Egil A. hadde nå som sagt en del arbeid der, og han var foreningens formann i aktuelle tidsrom, det kan kanskje gi en forklaring, men det er jo ikke viktig, det viktige er at bladene fant hjem igjen etter 35 år bortgjemt i en skuff. Så takk til Egil A. for at de ble tatt vare på, og takk til Kenneth som hadde øynene med seg og sørget for at de kom til rette der hvor de hører hjemme.

Innholdsmessig har nok Sandpapir nr.1 skiftet ham i de senere årene. I 1969 var innholdet noe annerledes enn i dag, det er vel bare den redaksjonelle innledning og Formannen har ordet som har bestått tidens tann. I 1969 finner vi de dype tanker som "Gamleredaktøren" Halfdan Hansen hadde om samfunn og utvikling, årets tema er "Manipulering på vei til Ragnarok" om økonomi i verdenssamfunnet. Men mest var det om de sedvanlige sleivspark til gode kolleger tegnet gjennom de faste spalter Tjærebriere og Kalkere, Den grufulle kulepenn, som kanskje var hakket vassere, Barometersving hvor Nils Paulsen oppsummerte årets gang på sin måte, og Strien og På tapetet som mest var mer eller mindre vågete vitser. En liten reportasje fra Landsmøtet som den gang hadde Dalseter som fast base kan vi lese om og noen aktuelle tema fra Bygningsgruppen eller kanskje den ærede "motpart" i svenneforeningen.

Velkommen til et nytt medlem i Malermestrenes Forening

Ole Paulsen

Ole Paulsen

Ole & Nils Paulsen

På generalforsamling i Malermestrenes Forening, den 22. januar 1968 ble Ole Paulsen opplyst som medlem. Samme dag var det kollega Ole Paulsen også løst sitt handelsbrev og sitt håndverksbrev.

Den 21. januar 1968 ble Ole Paulsen medlem. Den 22. januar 1968 var en stor dag på Sjøvinger for de var Ole født, og de er Ole Nilsen en stor dag var Ole foretatt som et kallede Nils Paulsen og brotten Eilert.

Vi hus ikke så Ole går de fra til født i alle fall ikke denne tross for det Ole er halvparten i gave, for de hadde ikke Ole tid til å gråte. Vi kjente Ole tidligere etterhvert, og det er klart at den halvparten Ole hadde er sitt eget arbeid der borte, med de små tall Ole foretatte.

Ole Paulsen har i sitt eget liv arbeidet en masse. Han startet på bygging med maleri. Deretter ble det å foretatte yrkeslivet for maleri. Der gikk han en del, og den kvelden reiste Ole til byen igjen for å gjennomgå handlingsbrev. Så ble det læring i malerifaget i firma Lars Larsen, malermester Nils Paulsen. Etter læring var Ole Paulsen en av de få i Sjøvinger som hadde et arbeid og borte der borte handlingsbrev for Ole Paulsen med andre dyktige malere.

Denne var i første del, kollega Ole Paulsen som ingenting opplyste, og borte som i innledning av hans vage stier, så og opplyste Ole Paulsen.

Men det er ikke bare malerifaget som interesserte en ung maleristudent. Nilsen og også Ole's interesse for borte og handlingsbrev. Fra Ole var to år gammel har han tid på handlingsbrev. Det var stort for Ole ble ikke gift, og han skulle bli Eilert så

alle fra kassen for å stille med som medlem. Ole har også vært foretatt i innledning.

Handlingsbrev. BREV er handlingsbrev, det var Ole Paulsen arbeidet og derav fra til 1968. Nilsen vet vi at han har arbeidet mange andre handlingsbrev og det er et eksempel fra handlingsbrev Nilsen og også er kollega Ole har handlingsbrev på Nilsen.

Ole Paulsen var så mange år borte, men de ble avslutte med å nevne at han også er en kalle stiler borte og har arbeidet seg fremover også i borte senere.

På foreningens regler. Vel mest Ole Paulsen var medlem av foreningen.

Klasse

Hva annet kan denne 35 år gamle skrivelse fortelle oss? Jo det er selvfølgelig annonser og sanger, og en aldri så liten artikkel hvor man ønsker et nytt medlem velkommen. Og dette nye medlemmet, for 35 år siden, som det står skrevet i artikkelen, er herr malermester Ole Paulsen som på sin 21 års dag blir opptatt og ønsket velkommen som nytt medlem i Malermestrenes forening i Bergen. Det forteller oss at generalforsamlingen var den 31. januar dette året.

Men i følge artikkelen hadde han, Ole, allerede rukket å sette seg i respekt blant de mer satte herrer malermestrene i samme laug, for det står å lese at det året han gikk på Bergen Yrkeskole tok han handelsskole om kvelden, så derfor er det vel liten grunn for redaktøren, i det årets utgave, å undres over hans kalkulasjonskunst. Hans tid på Teknologiske Institutt hvor han frekventerte kurs i fargekondisjonering har vi vel sett mindre til. At han også var en habil alpinist og sågar hentet premier i denne øvelse var det kanskje færre som visste noe om. Bladet forteller også om andre interes-

ser, bl.a annet lavinehunden rex, som den gang var landskjent for sine dyktige søk og faktisk også premiert. Travsporten hadde han også interesse av (var det Farah Diba hun het?) og ridning, selv traff jeg Ole på Sunnhordland Ritell hos den kjente hestemannen Severin Eskeland på Stord, sommeren 1965. Kanskje det var derfor jeg begynte i malerlære hos Paulsen neste vår. Var det påvirkning Ole? Mye vann har rent i havet siden den gang, å ramse opp Oles meritter er å gå for langt i en artikkel som dette. Nå 35 år etter er Ole om mulig enda mer aktiv enn før, og nye milliardkontrakter på arbeid i Nordsjøen er på. Det er noe som heter først blant likemenn, her var han sannsynligvis den yngste som noen gang er opptatt som medlem i vårt laug, han var også foreningens yngste formann gjennom tidene, han var vel også en av de aller yngste til å bekle vervet som formann i Landsforbundet også, og nå er han gått hen å bli Malermestrenes Forenings siste Æresmedlem. Den yngste der også.

KAAVEN STOPPER HURTIGRUTA

Historien er rik på samers noaidekunster, og Johan Kaaven er en av de mest kjente. Om han er det sagt at han var den siste noaidi. Kaaven døde i 1918. I dag finnes det en del sjamaner, det skal være noe av det samme.

Kaaven er ofte ute og reiser. En dag sitter han i salongen på Hurtigruta. Han spytter stadig på gulvet. Til slutt klager betjeningen. Kapteinen blir tilkalt og jager denne uflidde karen i mudd og komager på dekk. Der får han ordre om å oppholde seg til skipet legger til kai. Det er om natten og det er mørkt, men været er pent. Kapteinen går opp på broen. Da oppdager han at skipet står stille. Mannskapet blir satt i gang med å finne feilen. Maskinen går som den skal, men båten står stille. De undersøker det som er å undersøke, men alt synes å være i orden. Det er bare den mangel at skipet går ikke. Det er pålandsvind og skipet driver mot land. Da begynner kapteinen å forstå at dette går ikke helt naturlig for seg. Han sender en av matrosene ut på dekk for å si til Kaaven at han vil snakke med ham. Men det er som om Kaaven ikke hører. Han bare står der i mørket og spytter. Så må kapteinen sende styrmannen, men

kaaven nekter å bli med til kapteinen. Han har fått ordre om å stå på dekk til skipet legger til kai. Det har kapteinen selv sagt, så Kaaven står der han står. Så må kapteinen selv gå på dekket til Kaaven. Skipet er nå drevet inn i fjæren. Kapteinen trygler og ber, Kaaven må være så snill og la skipet gå. Men Kaaven svarer: "Æ e`kke maskinkyndig" Kapteinen trygler. Han må da ikke la dem forulykke. Da sier Kaaven: "Ja nu går båten", og ganske riktig, langsomt glir skipet utover og bort fra fjæresteinene. Da inviterer kapteinen Kaaven ned i sin egen lugar og spør om han vil ha en dram? Kaaven svarer at han kan ta en dram av og til, men at han ikke vil drikke mye. Kapteinen tar frem en flaske. Men han får ikke korken av. Han bruker korketrekker og drar det han kan, men korken rikker seg ikke. Da spør Kaaven om han skal hjelpe? Han tar flasken, kaker den litt i bunnen og ut smetter korken. Kapteinen skal skjenke, men ikke en dråpe kommer ut av flasken. Han holder den op ned, han banker på den, han rister den, men ikke en eneste dråpe kommer ut av flasken. Så spør Kaaven om han får lov å skjenke. Jo, det får han. Og Kaaven fyller begge glassene og sier at det var da hyggelig å få by kapteinen på en dram.

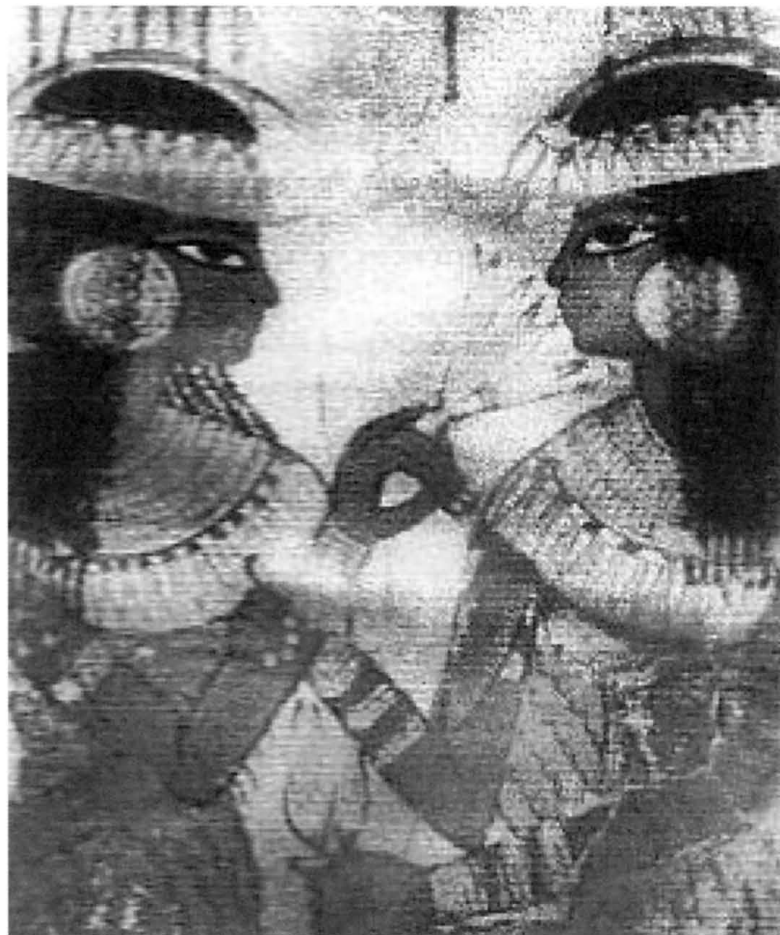
GJØRE SEG VAKKER

med maling, pudder og gift

Så langt tilbake som for mer enn 5000 år siden brukte de gamle Egyptere øyenskygge, av praktiske årsaker så vel som av forfengelighet. Sminken beskyttet den følsomme huden rundt øynene mot sterk skadelig sollys. Øyensminken var en tykk krem laget av Malakitt, sterke grønne kobbersalter, den første farge utenom gule og røde nyanser, som ble tatt i bruk som malingfarge overhodet. Som andre egyptiske kvinner fra 1. århundre f.Kr. brukte dronning Kleopatra blå øyenskygge laget av pulverisert Lapis Lazuli på øyelokkene og Malakittgrønt under øynene. Som malingshistorie er det verdt å merke seg at det tok omtrent 1000 år fra den grønne Malakitt var kjent til den blå Lapis Lazuli ble tatt i bruk. Øyenbryn og vipper ble svartet med øyenskyggekremer, pulverisert blyulfid blandet med sauefett. Av rød oker (leire farget av jern) fikk man leppestift og rouge, og for å gi håndflaten en ungdommelig rosa lød, ble de farget med Henna. Henna er et rødbrunt fargestoff av egyptisk liguster, og ble også brukt tyknet med Kateku til neglelakk av Egypts kvinner. Kateku er et tykt bunnsvart tanninholdig stoff utvunnet fra ved, bark eller frukter fra forskjellige trær som for eksempel Akasia. Egyptiske menn farget hår og skjegg med Henna.

I antikkens Hellas for over 2000 år siden skulle ansiktet helst være blekt, ikke kinn full av rouge. Der brukte kvinnene Cerusitt, hvit blyerts blandet med voks, fett, olje eller eggehvite, som pudder. Det ga dem unektelig en kledelig blekhet, men hva de ikke visste var at de ble langsomt blyforgiftet. Gjennom huden trengte bly inn i kroppen og forårsaket dårlig matlyst, magebesvær, svimmelhet, kortpustethet, lammelse av lemmene, hodepine og i verste fall blindhet og død. Også velstående Romere, både menn og kvinner, brukte blyhvitt, og en rouge laget av blyrødt. Keiser Nero og hans annen hustru, Poppaea, brukte begge blyholdig ansiktssminke i 1. århundre f.Kr. Men de brukte også ansiktsmaske som besto av en blanding av deig og eselmelk om natten, for å motvirke skader. Følgelig hadde de alltid med seg en flokk eselhopper når de var ute og reiste. I senmiddelalderen kom blyhvitt og blyrødt til Vest-Europa med hjemvendte korsfarere, og til tross for skadelige virkninger ble blyhvitt brukt i sminke helt frem til langt ut på 1700 tallet. På 15- og 1600

tallet ble et annet giftig skjønnhetsmiddel tatt i bruk i Europa, Belladonna, saft fra den dødelige planten Belladonnaurt. Middelet som ble anvendt som øyedråper ble først brukt i Italia, og på italiensk betyr Belladonna "vakker kvinne". Det utvidet pupillene og skapte glitrende øyne. Men Belladonna inneholder giften Atropin, som ved store doser utmatt øyeeplet og dermed forårsaker blindhet. Under renessansen brukte europeiske kvinner høyrød leppestift, farget med karmin fremstilt fra tørkede hunnskjoldlus hentet fra kaktusplanter i Mexico og India. Fargestoffet blandet de i eggehvite og alun, tilsatt gips eller knust alabast og formet til en stift. En vanlig ingrediens i 1600 tallets rouge, også brukt til å fjerne fregner, var kvikksølvklorid, en så kraftig gift at 1 gram kan være nok til å ta livet av et menneske. Kvikksølvkloridet trenger inn gjennom huden, dreper vevet og bryter til slutt ned nervesystemet.

Fargebruk og Fargesmak GJENNOM HISTORIEN

Fargebruk er gjerne forbundet med mote, og mote henger sammen med ordet moderne, det som er nytt, eller annerledes og bedre. Følger du "moten" vil du gjerne signalisere at du har lykket, eller har råd til det. I alle fall følger du med på hva som rører seg i tiden. En gang i tiden var det å male sitt hus forbundet med en viss status, fordi det var mange som ikke hadde råd til en slik luksus. Tidligere måtte en nøye seg med å tjærebre hus, som var godt nok for vedlikeholdet, men ga ikke særlig status. Å male sitt hus kom på moten på slutten av 1600 tallet, det er fra denne tiden vi også kan følge yrkesmalernes historie, og det var i byer og tettsteder langs kysten det startet. Handelshusene hadde nær kontakt med verden utenfor, og de hentet impulser i så vel arkitektur som fargebruk. Før denne tiden var det mye tømmerhus hvor tømmeret var økset eller hugget til, og sto synlig som det var, men dette var også utsatt for påvirkning av vær og vind, og det å panele sitt hus var også en form for utvendig beskyttelse eller vedlikehold. Men med dette nye panel på husene ble det også en fin anledning til å gjøre det enda bedre både vedlikeholdsmessig og pent. Siden både paneltype og farger fulgte påvirkninger utenfra ble forbildene i materialvalg og farger gjerne teglstein, sandstein, tegl og marmor. Da ble det brukt både okergult og engelskrødt etter forbilder fra Europa. Den rosa, beige og grå farge kopierte sandsteinsfargene, mens den mest eksklusive av dem alle, den hvite fargen var etter forbilder etter bygninger i marmor. Fargebruken opp gjennom årene følger så de skiftene stilretninger. Fra 1700 og frem til ca 1760 har vi Barokken, og panelte vegger var blitt vanlige på våre hus. Men siden både panel og maling var dyrt ble det gjerne slik at den veggen som vendte ut mot gate ble malt, mens de øvrige vegger fremdeles gjerne var vanlige ubehandlede tømmervegger. Når disse veggene etter hvert også ble behandlet var det helst jernoksydfargene som ble brukt, den såkalte engelskrøde, eller den litt mørkere varianten som er kjent under navnet Dodenkopf. Det latinske navnet er caput mortum, oversatt til "de dodes hode", men årsaken til denne benevnelse er ikke funnet. Men siden det er en ekstra brent jernoksyd ligger det kanskje litt av en forklaring der.

Etter barokken kom rokokkoen, frem mot slutten

av 1700 tallet. Da skjedde det store forandringer i tidens fargebruk. De tunge barokkfargene ble avløst av lysere og luftigere farger. I bewrgen har vi landets mest komplette Rokokkobygning, Damsgaard Hovedgård som fremdeles har sine hvite fasader, mens veggene som vender fra gaten er mørke røde. Selvsagt fordi den hvite fargen var eksklusiv og dyr, det ble billigere med jernoksydfarger på mindre viktige fasader. Rokokkoen henter sine fargeforbilder fra tidens mote med silkestoffer i lette lyse farger, og fargene ble i denne epoke kalt silkefarger. Fremdeles var det jordfargene som dominerte, men det kom en markert endring i fargevalget da forbildene endret seg fra teglstein til sandstein og kalkstein. Jordfarger ble brukt med blyhvitt, og fargene ble lyse varianter av pariserblå, engelskrødt, grønn jord og oker. Moten kom omsider til Norge, hvor det ble godt mottatt, men det "lyse lettsindet" passet likevel dårlig hos den jevne nordmann og moten ble døpt Bonderokokko, og fargene fikk en node dypere glød. Men vi fikk likevel den hvite fargen på våre hus utvendig, og den mest fornemme farge var hvitt med pariserblå belistning.

De dyreste pigmentene var blyhvitt og derfor gav det høy status. Blyhvitt var kjent av de gamle grekerne som psimithium og av romerne som cerussa. I Egypt var dette pigment kjent som brukt i ansikt-pudder, oppblandet med kritt, og for øvrig brukt på mumier. Den hvite fargen var altså overklassens farge, mens arbeidernes adelsfarge ble engelskrødt. Under den industrielle tidsalders epoke, her i landet rundt midten av 1800 tallet, ble det bygget mange arbeiderboliger, og disse ble malt i engelskrødt. Denne farge ble nok ofte forbundet med både slit og savn, og da det billigere zinkhvite pigmentet kom på markedet var det mulighet til å heve sin status i endret fasadefarge. Det er nå vi opplever den første hvite bølge. Først ved århundreskiftet, altså i begynnelsen av 1900 tallet, ble sørlandsbyene hvite, noe som skyldtes at skipperne og sjøfolk som kom hjem fra en vellykket reise, hadde økonomi og mulighet til å male om sine hus som tidligere gjerne hadde vært både okergule eller engelskrøde. Men før dette omtalte man gjerne Bergen som "den hvite byen" Bergen. Ved dette århundreskiftet kom det til et nytt oppgjør innen arkitekturen, og på slutten av 1800 tallet

kom sveitserstilen og historismen med sin drages-til. Det resulterte i et nytt forhold mellom arkitektur og farger. Stilen ble etter hvert kalt for Jugendstilen og denne retningen avløste dragestilens mørke og tunge fargebruk med en mer forenklet fargesetting. Jugendstilens fargebruk kjennetegnes ved bleke farger, blek gråblått, grå grønt, blek gult, lys beige og hvitt. Likevel var dette unntagelsen, norske hus ble fremdeles malt i en tyngre fargeretning, som varte til langt frem på 1930 tallet. På slutten av 1920 tallet kom en ny stilretning hvor alt unødig krimskrams skulle bort. Funksjonen var viktigere enn formen, og Funksjonalismen var født. De første "funkis"villane, eller Bungalow som de gjerne ble kalt, var gjerne bygget i betong og var malt hvite, eller i alle fall i lyse farger. Mer vanlig i Norge ble nok eneboliger i "trefunkis", som var toetasjes kvadratiske hus med pulttak, hvor bygningene ble malt i to farger, en mørk oppe og en lysere farge nede, og fargene var kraftigere enn på de lyse Bungalower. Kombinasjonen var gjerne engelskrødt og oker. Nye farger som dukker opp er "gusjegrønt", "gusjebraunt" og gråbeige, såkalte dempede ureine farger. I fredstiden, etter 1945, våknet imidlertid fargegleden opp igjen. Gjenoppbyggingen førte til at flere og flere flyttet inn i moderne hus, og bygget etter funksjonalismens formspråk, men fargene ble lysere og lettere, ikke minst i den innvendige fargebruken. Pastellfargene kom på moten, og det var første skritt på veien til fargegleden. Men denne kunne arte seg i en vel så stor fargeglede når

de tradisjonelle fargene fikk selskap av signalrød, solgul og gressgrønn med flere. Det ble mange ganger nesten skjemmende, og litt for kraftig kost for vårt lynne og natur.. det var på denne tiden vi fikk utvalget som fikk vurdere malingsfabrikkenes eksteriørfarger, og merke egnede farger med "Hare" eller "Måke", alt etter som de passet til innlandsnatur eller kystlandskap. Dette utviklet i sin tid de såkalte "naturfarger" som var fargetoner i både mellomnyanser og dype nyanser i alle kulører, og de forskjellige fargene fikk navn som understreket forholdet til naturen, Mose, Tømmer og Villvin etc.

På 1960 tallet ble den utvendige oljebeisen lansert, og fargene Tjærebrun, Tømmerbrun og Seterbrun angir en fargetrend som tenderer ytterligere mot naturens farger og gamle norske tradisjoner og tjærebredde hus. I en lang periode ble dette den rådende fargeretningen utvendig på våre småhus, enten det var eneboliger eller rekkehus, og ble ikke avløst før de moderne dekkbeisene kom på markedet, først i dempede farger, så kom den nye "hvite" bølgen, bl.a med Demihvit (og slottsrosa) og andre, for så å bli avløst av en ny frekkere fargetrend, som etter hvert har normalisert seg i en fargerik, en litt mer avdempet fargebruk. Når dekkbeisene kom på markedet var det mange som pustet lettet ut, noen fordi det kom et produkt som minsket den tidligere arbeidskrevende skraping av gammel maling, en annen sa det slik, endelig et produkt som gjør at våre hus ikke lenger trenger se ut som en gammel skigard.

Fysikk og fakta i hverdagen

I faxens barndom dukket det stadig opp morsomme vitsetegninger, eller i hvert fall noen som var ment å være morsomme. Nå i den elektroniske postens tidsalder dukker det like gjerne opp tilsvarende morsomheter, og noen ganger kan man jo lære litt i all morsomheten også.

Visste du allerede at hvis du hylte i 8 år, 7 måneder og 6 dager, ville du ha produsert nok lydenergi til å varme opp en kopp kaffe? Kanskje ikke verdt forsøket, selv drikker jeg ikke kaffe så det bryr meg mindre.

Men hvis du promptet uavbrutt i 6år og 9 måneder så hadde du produsert nok gass til å lage en liten atombombe. Støtt frukt og grønt næringen og bidra til en miljøvennlig krig, Eller.....kanskje ikke?

Det menneskelige hjertet lager i alle fall trykk når det pumper blodet ut i kroppen, nok til å sprute blod 10 m ut i været. Det er bra det stort sett er ytterst på fingeren vi har en tendens til å skjære oss med kniv.

Uten sammenligning for øvrig, det påstås at en gris sin orgasme varer i 30 minutter !!!

Ved å slå hodet mot en vegg bruker du 150 kalorier i timen. (Har ikke kommet helt over det der med grisen.)

Mennesker og delfiner er de eneste som har sex for fornøyselsens skyld. (Hva med grisen?)

Et gjennomsnittlig menneske frykter edderkopper mer enn å dø. Kanskje det har noe med det å gjøre at edderkopper finnes over alt og man er stadig i kontakt med dem? Dø gjør man jo bare en gang?

Den sterkeste muskelen i kroppen er tungen, men det er jo ingen nyhet, i hvert fall ikke for oss som er vant til å gå på laugsmøter, eller på annen måte er i kontakt med kolleger og konkurrenter.

Du kan ikke drepe deg selv ved å holde pusten, så det er ikke nødvendig med alle umotiverte utblåsing vi stadig hører fra de samme kolleger og konkurrenter. Selv har de altså ingenting å frykte.

Samlet spiser amerikanerne hver dag pizza til-

svarende et område på 18 mål. Ikke rart de ser ut som de gjør, mange av dem. Heller ikke rart at forskere regner på om jorden kan komme i ubalanse siden den overvektige delen av jordens befolkning stort sett bor på den ene halvkule.

Tilbake til edderkoppen, det er mer sannsynlig at du blir drept av en champagnekork enn å bli forgiftet av en edderkopp, så tenk HMS også under feiring, eller hvorfor man ellers må ha champagne.

Høyrehendte folk lever lengre enn venstrehendte mennesker. Kanskje det har med å gjøre at det er forskjell på folk - og mennesker?

En maur kan løfte 50 ganger sin egen vekt, og kan trekke 30 ganger sin egen vekt, og faller alltid over på høyre side når den blir beruset. (Lurer på hva som fikk det offentlige til å støtte den forskningen?) Har du forresten lagt merke til hvilken side du faller over på?

Men det forskes på så mangt, bl.a at isbjørner er venstrehendte, og jeg visste ikke engang at isbjørner hadde hender.

Steinbiten er nr.1 i dyreverdenen når det gjelder smaksknopper, og har mer enn 27.000 slike smaksknopper. Kanskje det er derfor steinbit er så godt?

En loppe kan hoppe 350 ganger sin egen kroppslengde før den sulter i hjel. (Uhyggelig) En kakkerlakk kan leve i 9 dager uten sitt hode, før den sulter i hjel. (Det er også uhyggelig)

Den mannlige bedende kneleren (nei ikke den typen du tenker på) kan ikke parre seg mens hodet ennå er på kroppen, fordi hunnen begynner sexakten med å rive hodet av ham.

Elefanter er det eneste dyret som ikke kan hoppe. (Hva nå det har med saken å gjøre?) mens en katts urin gløder i mørket, men hva kan en vente seg, den har jo 9 liv. Til slutt skal jeg bare at med at strutsens øyne er større enn dens hjerne (Men den har kanskje noe til felles med..) Nei glem det. Men når alt dette er sagt og lest, pokker ta den grisen.

EN TYPISK FARGEHANDEL I 1920

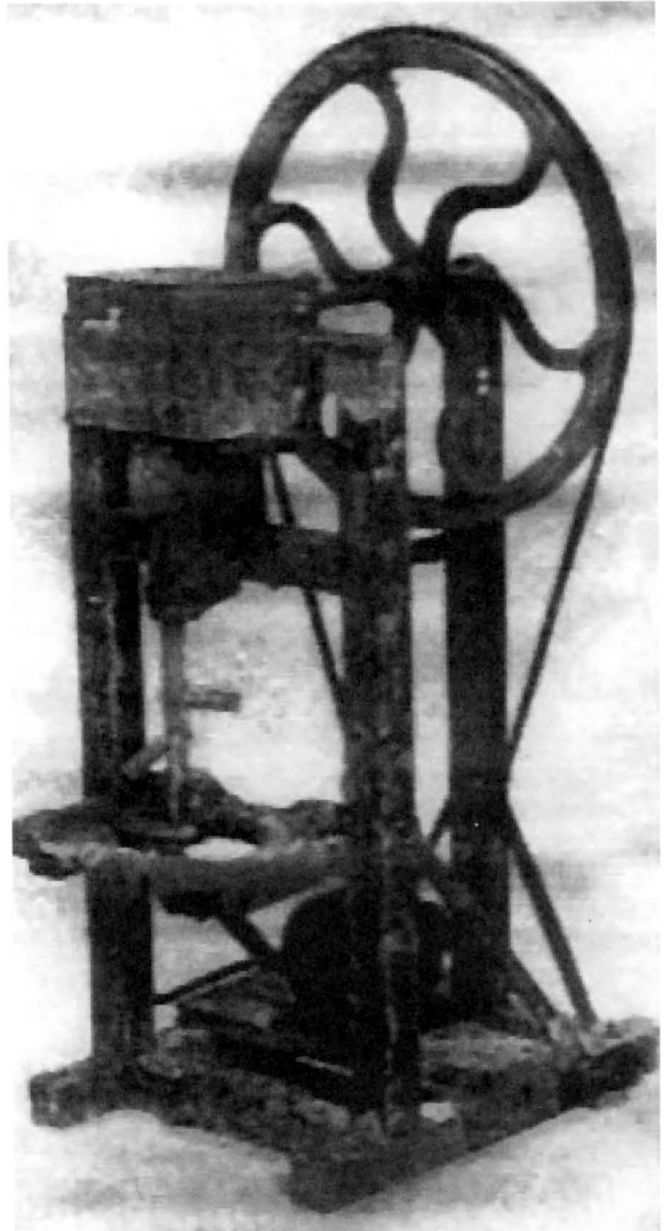
En fargehandel i 1920 kan vanskelig sammenlignes med dagens malingsutsalg. Industriell malingsproduksjon forekom omtrent ikke. De viktigste varene for en fargehandler var linolje, andre oljer, lakk, terpentin og større pigmenter som ble solgt i løs vekt. De viktigste pigmentene var for øvrig sinkhvitt, engelsk rødt, brent umbra, rå umbra og oker. Skulle man male selv gikk man til fargehandleren og kjøpte de nødvendige råvarer i poser og flasker. Og så var det å røre sammen som best man kunne.

I murgårder i byene var krittning av tak vanlig. I 20 og 30 årene ble det solgt store mengder kritt og mose for dette formålet. Spesielt "Islands mose" var populært. Mosen ble kokt og limvannet fra mosen ble silt fra. Perlelim ble ofte tilsatt for å gi et bedre resultat. Kritt og limvann ble rørt sammen, og man var klar til å gi taket en ny behandling. Ellers var vaskemidler, først og fremst lut, salmiakk, soda, grønnsåpe og all salgs kjemikalier viktige varer. Såpe og vaskemidler ble stort sett bare solgt av fargehandleren. Kolonialvareforretningene, hvor man kjøpte sine matvarer, hadde ikke lov til å selge vaskemidler i løs vekt. Og det var salg i løs vekt som dominerte. Av andre vareslag som den gang var viktige for mange fargehandlere kan nevnes essenser, mandeldråper og sitrondråper for julebaksten, bakepulver, hjortetakksalt osv.

Enkelte fargehandlere fremstilte imidlertid en del maling på bakrommet slik at kunder som ikke hadde tid eller tålmodighet til å røre sammen malingen selv, kunne få den ferdig. Kravene til malingens egenskaper var heller ikke sammenlignbare med dagens situasjon. Det fremgår klart av annonsen hvor det reklameres for "Hurtig Tørrede Gulvmaling som blir gangbart etter bare to dager". En gulvmaling som tørket så sent ville neppe vært salgbar i våre dager. Salget av ferdige malinger til "gjør det selv" mannen- eller kvinnen, var imidlertid beskjedent. De fleste som skulle ha pusset opp sin bolig, det være seg en beskjeden leilighet eller et stort hus, benyttet håndverkere. Og malermestrene benyttet bare unntaksvis ferdige malinger. Å fremstille selv de malinger som skulle benyttes var en viktig del av håndverksfaget. Det gjaldt også produkter som sparkel og kitt. Noen avanserte fargehandlere skaffet tilveie røre-

verk slik at de kunne lage også større kvanta for folk som skulle male et helt hus, eller for malermestre som hadde spesielt store oppdrag. Men dette var unntaket. Dette røreverket (bildet) fra tidlig i dette århundret sto i en fargehandel i Kristiania. Det er nok blandet atskillige hundre liter maling ved hjelp av dette røreverket. På mange måter kan det representere begynnelsen på "malingindustrien" i Norge.

(Fra Jotuns jubileumsbok 1997)

Malersang

Mel: Per Spelemann

Se øinene skinner læberne ler
man blunker saa skjæmtsomt til en og til fler,
I kveld er vi kaate med sang og med kvad
Thi ungdom og galskap de følges jo ad.
Du gode gamle malerfest - du malerfest
for dig : hurra!

Nei intet så herlig som kjente at se
og kan vi saa feste, dess bedre er det
La glædernes kolør bli vor farve i dag,
først da er vi mestere uti vort fag
Du gode gamle malerstand - oss alle mand
et høit hurra

Vi hører saa nok om besvær og om grin,
Et straalende smil er en god medicin,
Til solskinog glæde vi alle er skapt,
Og slik kost faar ingen i aften for knapt.
Du gode gamle festhumør, du festhumør,
for dig hurra.

Vi byder velkommen med bægerens klang,
vi fester jo bare en eneste gang:
Gid glæden må vare til neste aars fest,
maa lykken bli hverdagens hædrede gjest!
Du gode gamle malerfest - vor alles fest
Et gt hurra!

Loffen (Oluf Larsen) ? ca 1925

Malerfagets sang

Mel: Fjellsangen (Trysil Knut)

Det sies på fester, det sies i lag
å male det er et vidunderlig fag
for tenk alle toner
som håndverket kroner
det er som musikk til det høystemte kvad
Vi eier i farver, det edleste gull,
som ikke fortæres og ikke blir muld,
men alltid vil skinne i stev og i minne
og gylle din livsvei med favnene full.

Vi elsker vårt fag, for det er oss best,
det er i seg selv jubileumsfest,
for alle de evner
som fremtiden jevner
for håndverkets sak når det røyner som best.
Om tidene skifter med vekslende kår,

et håndverk er dog den kultur som er vår, i det
skal vi ane
en frihetens fane,
som lyser oss vei mot de nye år.

Men skulle det hende at tankene gikk
til at dette strev du med årene fikk,
med skjema og priser
og bøkene viser
hva du har benyttet til bil og til trikk.
Vi glemmer systemet "det mektige vi"
gg maler en blomst fra den ensomme sti,
og holder i ære
den fedrenes lære
at håndverk må bygges med høytid i.

(Lars Aasen ca 1945)

Bergensk farge & kulør

Mel: Jippi ai ai.

Hvem gir Bergen både farger og kulør,
hvem er fargerike og har godt humør?
Og vi spør, og du kan svare
det er malermestre – bare.
Derfor må du gjerne gi oss en honnør.

Ref.

Kom bli med i dette utsagn – alle mann,
vi er fagfolk av de beste – med forstand.
Vi er dyktig, vi er gode
ja det ligger nok i blodet.
Vi – de beste malermestre her til lands

Det vi maler gjøres om fra svart til hvitt,
gjemmer andre sine synder med vår kitt.
Ingen oppdrag er for store
bare ta oss på det ordet.
Vår beskjedenhet den blir vi ikke kvitt.
Ref. Kom....

Det er vi som er de beste – uten tvil,
sparkler før vi maler – det blir gjort med stil.
Leiligheter, hus og hytte
jammen kommer vi til nytte.
Det er travelt, men vi tar det med et smil.
Ref:....

Kvaliteten avgjør mye , blir det sagt,
men med oss i faget, resultatet lagt.
Faglig god, i første rekke
hvem som helst kan bare sjekke.
Uten konkurrenter – ville noen sagt.
Ref.Kom:.....

Har du kunnskap i ditt yrke , der du går,
da er stoltheten det neste som du får.
Og vi står ikke alene
utenfor er de gemene.
Her i lauget er det samholdet som rår.
Ref. Kom....

(Magne ca 1995)

Takk for maten

Mel: Santa Lucia

Bore me plucca
och me ha drucka
rett no me trøttna
stiva i føttna.
Alle me skal no
på italiano
syngja ein tone
men unizone

Tacca fø mati
il cameradi
stappa i mago
kan ikkje klago
No millo teppo
vilja me steppo
røyk di tobacco
godt ska da smaco

Til alla donna
som her er comma
pudra och pynta
Hurra ! me grynta
for alla fortizz-mo
hyggja dykk alle
med fine kalle.

So vara mio
slutta me boro
so sca me sio
ha da litt morro
Ta da legato
drick moderato
gacc heim på føto
un poco trötto

(Stokkefabrikant Erdal ca 1935)

MLF Landsmøte 2005 i Bergen

Radisson SAS-hotellet på Bryggen i Bergen er vårt landsmøtehotell 2005.

Med vedlagte program ønsker Maler- og Byggtapetsermestrenes Forening i Bergen, kollegaer i det ganske land, med medlemskap i MLF, hjertelig velkommen til årets landsmøte i Bergen. Vi kan love både spennende, faglige og sosiale opplevelser i et bredt spekter.

Program:

Torsdag 5. mai 2005

kl 1500 – 1800	Innsjekking og registrering
kl 2000	Middag på hotellet med deltagere og leverandører

Fredag 6. mai 2005

kl 0730 – 0930	Frokost på hotellet
kl 0830 – 1030	Registrering
kl 0915 – 1100	Laugsformannsmøte
kl 1100 – 1115	Kaffepause
kl 1115 – 1230	Landsmøteseminar v/MLF
kl 1230 – 1330	Lunsj
kl 1330 – 1600	Landsmøteseminar fortsetter
kl 1600 – 1800	Fritid til egen disposisjon, hvor man kan «føle» Bergen på pulsen i noen timer, ved å vandre i handlesentre, i handlegater, ta torghandelen i øyesyn, eller man kan ta turen til byens storstue Torvallmenningen.
kl 1800	BåtCruise Turen går ut byfjorden, og vi skuer Bergens vakre skjærgård.
Vi kan rope at det under turen vil være anledning til dans med levende musikk. Forøvrig har båten alle rettigheter med tanke på skjenkebevilgning. Vi får servert middag fra havets Festbord.
kl 2330	Retur til Bergen sentrum

Lørdag 7. mai 2005

kl 0730 Frokost på hotellet

Generalforsamling:

kl 1000 Generalforsamlingen starter.

kl 1300 – 1400 Lunsj

kl 1400 Generalforsamlingen fortsetter.
Beregnes å vare til ca kl. 16.00

Ledsagerprogram:

kl 1030 Vi starter med en bryggevandring på «Bryggen» som står på UNESCOs verdensarv liste. Mellom trehus bebyggelsen fra middelalderens Hansa tid vil våre dyktige guider lede dere gjennom en interessant og lærerik formiddag. Til slutt tar vi Fløybanen opp til Fløyen hvor man får servert lunsj i den berømte Fløybanerestauranten.

Landsmøtebanketten

Antrekk: smoking/mørk dress

kl 1900 Bussavgang fra hotellet til Grieg-hallen

kl 1910 Mottakelse Grand Surprise og rød løper

kl 1930 Aperitiff

kl 2000 Bankett i Peer Gynt salen
Innslag med morsom og musikalsk underholdning
Spektakulære overraskelser
Fengende dansemusikk

Dette blir en tradisjonell Landsmøtebankett med et rikholdig og variert program. Det blir kulinariske opplevelser for ganen med dertil hørende godt drikke, og vi krydrer med spennende underholdning og overraskelser.

Det settes opp buss for transport tilbake til hotellet i de sene nattetimer.

Søndag 8. mai 2005

kl 0800 – 1030 Frokost på hotellet

kl 1200 Utsjekking og hjemreise

Foto: Paul Smith/IMAGO

